

et Par Ord om de Danske paa den anden Side af den nuværende Grænse. Det ligger i Sagens Natur, at vi, der ønskede Grænsespørgsmaalet løst efter Selvbestemmelsesretten, maatte være klare over, at nogle ikke kom med. Men det er givet, at vi da maatte føle det ikke blot som en Pligt, men som en Trang at hjælpe dem, der blev tilbage. Det har derfor været mig en stor Glæde at se, at alle Partier i dette høje Ting har vist deres Villie til at yde store Bøvillinger til Støtte for dem, der ikke kom med. Men samtidig vil jeg have Lov til at sige, at skal der være et godt Samarbejde mellem to Parter, maa begge vise Taalsomhed, saa maa den ene ikke underlægge den anden Motiver, som han ikke har. Der er undertiden kommet en slet Tone ind ved at tale om Tyskerkurs. Jeg føler mig overbevist om, at en dansk Mand først tænker paa sit Fædreland, og bagefter paa det fremmede, derfor skal vi ikke bruge den Slags Udtryk, som er saa egnede til at saare og ramme haardt. Det hemmer det gode Samarbejde og vanskeliggør en samlet, saglig Løsning af de nationale Problemer, der ligger baade Nord og Syd for Grænsen.

Den anden Grund til, at Genforeningsarbejdet er lykkedes saa godt, er, at den nye Grænse er bygget paa Folkenes Selvbestemmelsesret. Det ærede Medlem Hr. Schmidt har kritiseret Genforeningsarbejdet temmelig stærkt. Han har sagt, at Afstemningen ikke foregik loyalt, og at det danske Styre indadtil ikke drog den fulde Konsekvens af Selvbestemmelsesretten. Det er ikke rigtigt. Det synes mig, at det er en Lykke for Danmark, at vi, da Danmark endelig kom ovenpaa, ikke har krænket de Grundsætninger, vi har kæmpet for under Fremmedherredømmet. Det er ogsaa urigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Schmidt siger, at vi ikke har fulgt Selvbestemmelsesretten indadtil, og hvis han kan paapege et Sted, hvor vi har taget fejl overfor hans Meningsfæller, er vi alle villige til at indrømme det og gøre det ret igen. Vi vil ikke gøre nogen Uret, ikke blot fordi vi indser, at det i sig selv er dumt, men fordi det hævner sig i det lange Løb ikke at gaa Rettens Vej.

De, der hørte det ærede Medlem Hr. Schmidts Tale, vil vide, at han har talt om noget, han kalder den nationale Autonomi. Han vil alle Vegne have tyske Skolekommissioner og Menighedsraad, overhovedet tyske Kulturinstitutioner ved Siden af de danske. Det er en Tanke, der er udformet af Østrigeren Rudolf Sprenger.

Men jeg tror, at hele denne Ordning slet ikke passer for vore Forhold i de sønderjydske Landsdele. Thi her er der virkelig fra dansk Side Villie til at gøre Ret og Skel, der behøves slet ikke dette store Apparat. Jeg tror derfor, at naar, jeg vil ikke sige det ærede Medlem, men hans Meningsfæller ønsker dette, er det, fordi de ønsker, at der skal dannes ligesom en tysk Stat i Staten, og ønsker, naar Spørgsmaalet igen aabnes, saa at kunne flytte Grænsen mod Nord igen. Thi hvis vi gik ind paa de Krav, som det ærede Medlem Hr. Schmidt stiller til os, vilde Virkningen være den, at Tyskerne kunde faa en Ret til at blande sig ind i vore indre Forhold. Men jeg tror dog, at vi i Tiden mellem Krigene har lært saa meget, at det ikke er godt, at fremmede Magter har Ret til at blande sig i vore indre Anliggender. Dem kan vi nok klare selv. Vi skal øve fuld Retfærdighed mod det tyske Mindretal; men vi kan ikke give andre Ret til at tale med i vore indre Anliggender. Jeg vil haabe, at man fra dansk Side vil holde fast paa, at det gaar vi ikke ind paa.

Hermed er jeg da kommet ind paa vor Udenrigspolitik, og jeg vil da gerne for mit Vedkommende have Lov til at sige den højtærede Udenrigsminister Tak for de Taler, han har holdt vedrørende Grænsespørgsmaalet. Jeg synes, han her har sagt, hvad der bør siges ud fra et dansk Synspunkt; for intet er mere sikkert, end at et lille Folk gaar sikrest, naar det gaar Rettens Vej. Jeg er ogsaa glad ved, at det bebudes, at Militærudgifterne vil blive nedbragt. Jeg ønsker selvfølgelig ikke Afrustning; vi maa løse det militære Spørgsmaal i god Forbindelse med den gamle Ordning. Naar jeg ønsker en Nedsættelse af Militærudgifterne, er det imidlertid ikke blot af Hensyn til det økonomiske Spørgsmaal — hvilket ogsaa er en vigtig Side —, men fordi jeg tror, at det er farligt for et lille Folk at bygge for meget paa sin militære Kraft. Vi maa holde paa Retten, og Retten er vort stærkeste Værn i det lange Løb.

Til Slutning vil jeg sige blot et Par Ord i Anledning af et Spørgsmaal, vi møder saa tidt her i det gamle Land. Man spørger os: Er I nu ogsaa tilfredse og glade ved, at I er blevet Danske? Dertil maa jeg sige: Naturligvis lyder der mange utilfredse Røster, det kan ikke være andet efter den uhyre Omvæltning, der er sket, og under de store økonomiske Vanskeligheder, som foreligger. Men jeg tror, at Utilfredsheden kun er en Overfladebevægelse. Gaar vi i Dybden, finder vi Glæde over,